

La primavera d'Òmnium

“Més enllà de l'entitat, com a país estem sentint allò que volíem sentir”, va destacar Sergi Font, d'Òmnium Gironès

Ahir al matí no hi havia pantalla gegant a la plaça del Vi de Girona. Com els dies històrics. Com aquell 27 d'octubre del 2017, en què sota un sol primaveral, la gentada que s'hi havia aplegat va esclatar en eufòria. Era divendres i també avantsala de les Fires de Sant Narcís. Gairebé un mes després de les garrotades de l'1-0, aquella República, desangelada, es va viure a la plaça del Vi amb xampany i gralles; la celebració que es necessitava després del triomf moral de l'1-0. La declaració de Jordi Cuixart, el president d'Òmnium [\[http://www.omnium.cat\]](http://www.omnium.cat), davant d'un tribunal inquisitorial, s'hauria merescut la pantalla gran, el sol, el xampany i les gralles..., l'embolcall d'un dia històric. Per la lliçó de democràcia de Cuixart; la veritat encarada davant la farsa. Aquesta nova victòria moral es resumeix, com sempre, amb els finals poètics. Cuixart va recitar el poema d'Apel·les Mestres en català, davant d'uns senyors vestits de negre que no escolten. Els que escoltàvem vam aprendre quin és l'origen del lema antifeixista, símbol de la resistència, el “No passaran”: “Per més que feu, no passareu.”

acaba la seva declaració explicant l'origen del lema antifeixista #NoPassaran [\[https://twitter.com/hashtag/NoPassaran?src=hash&ref_src=twsrc%5Etfw\]](https://twitter.com/hashtag/NoPassaran?src=hash&ref_src=twsrc%5Etfw): “Per més que feu, no passareu”#EndavantCuixart [\[https://twitter.com/hashtag/EndavantCuixart?src=hash&ref_src=twsrc%5Etfw\]](https://twitter.com/hashtag/EndavantCuixart?src=hash&ref_src=twsrc%5Etfw) [pic.twitter.com/UBAKDxnzai](https://t.co/UBAKDxnzai) [\[https://t.co/UBAKDxnzai\]](https://t.co/UBAKDxnzai)

— Òmnium Cultural (@omnium) February 26, 2019
[\[https://twitter.com/omnium/status/1100383686250381312?ref_src=twsrc%5Etfw\]](https://twitter.com/omnium/status/1100383686250381312?ref_src=twsrc%5Etfw)

Camí del Suprem penso en els presos polítics d'arreu del món, en la Muriel i en Xirinacs. Saber que sempre hi sou derrota la injustícia. Poder lluitar per la llibertat és tot un privilegi. No passaran!#JoAcuso [\[https://twitter.com/hashtag/JoAcuso?src=hash&ref_src=twsrc%5Etfw\]](https://twitter.com/hashtag/JoAcuso?src=hash&ref_src=twsrc%5Etfw)

— Jordi Cuixart (@jcuixart) February 26, 2019
[\[https://twitter.com/jcuixart/status/1100274260306624512?ref_src=twsrc%5Etfw\]](https://twitter.com/jcuixart/status/1100274260306624512?ref_src=twsrc%5Etfw)

A la sala Francina Boris de la seu d'Òmnium a Girona, a la plaça del Vi, s'hi havien aplegat una quinzena de socis. Amb els llums apagats, com en una sala de cinema: la foscor convida a l'escolta atenta. Molts aplaudiments quan Cuixart apel·lava al pacifisme del moviment sobiranista, i torejava, a la manera que no li agrada a qui està acostumat a manar el capote, cada cop que el fiscal Moreno s'enrocava amb els cotxes de la Guàrdia Civil –i l'expressió altar majestuoso i les piulades fetes aquell dia amb l'hora exacta–. “Té mala bava aquest fiscal”, es comentava a la sala, que també reia, de manera còmplice, quan Cuixart s'expressava de forma natural o quan se li escapava el català: “Anem a pams.”

Aprofitant aturades de la tecnologia, es repartien carquinyolis i pets de monja; pastes de berenar en horari de vermut.

Òmnium reviu i la primavera també ha arribat a la seu gironina, que ha vist com es donaven d'alta nous socis; una desena van passar-hi divendres. Isabel Codina, veterana, ho deia ras i curt: “En soc perquè estimo el país; els

catalans som així.” “Avui molta gent se sentirà orgullosa, no només la que forma part d’Òmnium, perquè més enllà de l’entitat, com a país estem sentint allò que volíem sentir”, va explicar el president d’Òmnium Gironès, Sergi Font, que ho va reblar amb un: “orgull”. És del que es basteixen els triomfs morals; d’orgull. Perquè el relat d’ahir de Cuixart es basava en el fet que “l’Estat de dret no pot estar per sobre de la democràcia, responent al rei”, recordava. Maria Rosa Canada Vidal, la tesorera de l’entitat, destacava que s’havia vist la persona “íntegra i altruista” que és Cuixart. Sobre el resultat deia: “Els tenen decidit que perdrem, però estem guanyant.” I recordava que la retransmissió a les televisions espanyoles “potser remouria alguna consciència”. Serveix per a Europa, assenyalava, entre el lament i l’esperança. Pel que fa a la poca empatia dels espanyols envers les reivindicacions catalanes però sobretot a la pèrdua de la democràcia, Teresa Sanz recordava dels seus 25 anys a Sevilla que és un problema de “concepció”: “No ho entenen perquè no s’han sentit ultratjats.” En relació amb la no entesa, temia perquè s’hagués mal interpretat la fina ironia de Cuixart com a “falta de respecte”. A la vocal d’educació, Victòria Saget, li havia agradat la referència al Premi Sambori, que manlleua el nom del joc de carrer de la xarranca: “Hi ha frases que ha dit Cuixart per emmarcar.” “Ell, un deu; els fiscals, de pati de col·legi”, resumia gràficament un altre soci, Pere Navarra. I el dia de la sentència? Què cal fer? “Mobilització!” Cap va dubtar.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 27-02-2019, Pàgina 29

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/politica/article/17-politica/1560948-la-primavera-d-omnium.html>